De functie van het ego met betrekking tot het ware zelf

19 maart 1965
lezing 132

“Gegroet, lieve vrienden. Jullie worden gezegend en geleid zodat elk van jullie het gemakkelijker heeft op zijn pad, en het doel met minder strijd en weerstand bereikt. Wat is het doel? Wat de mens betreft, kan het doel maar één ding zijn: zijn ware zelf worden. En dat proberen we te bereiken via vele gebieden en invalshoeken.

Vanavond wil ik het hebben over het innerlijke zelf tegenover het ‘uiterlijke’ zelf, of het ware zelf tegenover het ego. Wat is hun wederzijdse relatie? Er bestaan heel wat verwarrende theorieën over de functie van het ego. Er zijn theorieën die stellen, of tenminste impliceren, dat het ego in wezen negatief en ongewenst is en dat het spirituele doel is het ego af te leggen. En er zijn theorieën, vooral in het psychoanalytische denken, die stellen dat het ego belangrijk is. Het wetenschappelijk (psychoanalytisch) standpunt is: iemand die geen ego heeft, kan niet geestelijk gezond zijn. Dit zijn twee geheel tegengestelde meningen. Welke is nu juist - welke onjuist? Misschien werpt deze lezing enig licht op deze belangrijke vraag. Zelfs als je niet over dergelijk puzzels nadenkt omdat ze niet bewust in je opkomen, vertroebelen ze toch je zicht en beletten je het belangrijke doel, namelijk Zelfrealisatie, te bereiken.

Laten we nog eens kort ingaan op de essentie van het ware zelf. De innerlijke persoon is volledig deel van de natuur. Zij is aan dezelfde wetten gebonden als de natuur, en daarom is het onredelijk om dit diepste Zelf te wantrouwen, want de natuur kun je ten volle vertrouwen. Als de natuur de vijand van de mens wordt, is dat alleen omdat de mens haar wetten niet begrijpt. Het innerlijke zelf, het ware zelf, is de natuur, is de schepping, is leven. Het is zelfs juister het zo te

stellen dan te zeggen dat het een deel van de natuur of de schepping is. Het ware zelf en de schepping, of de natuur, zijn één en hetzelfde.

Wanneer de mens vanuit zijn ware zelf leeft, is hij in waarheid en vol vreugde. De meest creatieve en constructieve bijdragen aan het leven komen van dit innerlijke zelf. Alles wat groots en gul, alles wat levenwekkend, mooi en wijs is, komt voort uit het innerlijke of ware zelf. We hebben dit al heel vaak gezegd en het kan niet vaak genoeg beklemtoond worden, ook in je eigen meditaties. Het is van fundamenteel belang dat jullie deze waarheid proberen te begrijpen, niet alleen verstandelijk, maar ook in je gevoel.

Welnu, vrienden, als dit het geval is, wat is dan de functie van het ego, of de buitenste niveaus van de persoonlijkheid? Die niveaus die gemakkelijk toegankelijk voor je zijn en waarvan je je helderder en directer bewust bent; datgene in jou wat denkt, handelt, onderscheidt en beslist. Iemand met een onvoldoende ontwikkeld ego, een zwak ego, heeft geen greep op het leven, of is er niet tegen opgewassen. En iemand wiens ego overontwikkeld is en al te zeer de nadruk krijgt, kan niet bij zijn ware zelf komen. Met andere woorden, beide uitersten beletten je je ware zelf te bereiken. De problemen en conflicten van de mens zijn altijd het gevolg van een te sterk of te zwak ego.

Je kunt echter niet zeggen dat de één een te groot en de ander een te klein of te zwak ego heeft. Hoewel het soms over het geheel genomen die indruk kan wekken, is er meestal eerder sprake van een verstoord evenwicht: in één en dezelfde persoonlijkheid is een gebied onder-ontwikkeld, terwijl een ander gebied overontwikkeld is. Zo probeert de natuur het evenwicht te herstellen. De te sterke ontwikkeling kan een poging van de natuur zijn om de stoornis die het gevolg is van een te zwak ego, op te heffen. De harmonie is niet verstoord vanwege de poging haar te herstellen, maar vanwege de oorspronkelijke over- of onderaccentuering, Wát ook het geval mag zijn.

Het is een feit dat je je ego alleen wanneer het voldoende ontwikkeld is op een goede manier kunt afleggen. Terwijl je het niet kunt afleggen zolang het nog niet ontwikkeld is. Dit lijkt misschien tegenstrijdig, vrienden, maar dat is het niet. Want als je ego onderontwikkeld is, is het zwakheid en vlucht om van deze nood - je gebrek aan een sterk en gezond ego - een deugd te willen maken. Dat kan alleen nog maar meer zwakheid en gebrek tot gevolg hebben. Alles wat leidt tot overvloed -

de ware aard van leven - moet uit overvloed voortkomen. Zolang je ego niet sterk genoeg is, mis je iets. Je mist dat vermogen van je uiterlijke zelf dat nodig is om juist te denken, te onderscheiden, te beslissen en te handelen, wat je immers doet wanneer je je beweegt in die dimensies die met het bestaan van het ego samenhangen.

Ieder die ernaar streeft zijn ware zelf te zijn, die dat stadium van spirituele ontwikkeling wil bereiken door de ontwikkeling van een gezond ego terzijde te schuiven, doet dat uit armoede. Zo iemand is nog niet eens meester over zijn 'uiterlijke' zelf. Misschien weet hij dat zijn 'uiterlijke' zelf, zijn ego, al gauw niet meer nodig is, dus probeert hij de fase over te slaan waarin hij een gezond ego moet creëren - uit luiheid, omdat hij het moeilijk vindt en daarom hoopt deze wezenlijke stap eenvoudig te kunnen vermijden. Maar deze dwaling komt hem duur te staan, zoals alle dwalingen. In feite bereikt hij zijn doel niet sneller, integendeel.

Hij wordt telkens weer teruggeworpen, totdat hij het noodzakelijke niet meer vermijdt. Pas wanneer de mens zijn 'uiterlijke' zelf, zijn ego, ten volle beheerst, kan hij het afleggen en zijn ware zelf bereiken. Dit is een wet. Het is een logische wet, want dan handelt de mens uit kracht en overvloed, en niet uit zwakheid, behoeftigheid en armoede. Pas wanneer je een sterk en gezond ego bezit - niet overontwikkeld - kun je het gebruiken om het te transcenderen. Pas wanneer je ego gezond en sterk is kun je weten dat het niet het uiteindelijk antwoord, niet de laatste dimensie is. Dan gebruik je het om het te overstijgen en een volgende, hogere bewustzijnstoestand te bereiken. Heel praktisch gezegd: in je werk op dit pad leer je bijvoorbeeld door middel van je meditaties al de vermogens van je ego te gebruiken om dieper te reiken. Wat je van buitenaf in je opneemt, passeert eerst je ego en is onderhevig aan de verschillende functies van je ego. Eerst reik je uit door middel van die functies en gebruikt deze om waarheden vast te stellen die je later op een dieper bewustzijnsniveau beleeft.

Heel wat mensen beseffen niet dat er nog iets méér is dan het ego; hun doel is een sterk ego te worden - al geven zij er misschien andere woorden aan. Dat kan leiden tot misvorming, namelijk een te sterk ego. Dat is een dood spoor, want zij stellen zich het verkeerde doel, een veel te beperkt doel qua strekking en mogelijkheden. Het gevolg is dat zij die energieën die hen zouden moeten helpen om dit stadium te overstijgen, juist gebruiken om hun ego op te blazen.

Je moet een bepaalde staat bereiken en daar volledig in vertoeven voor je hem achter kunt laten voor een volgende staat. Deze wet is uiterst belangrijk voor jullie om te begrijpen, vrienden. De mens ziet hem vaak over het hoofd, en nog vaker negeert hij hem totaal. Het feit dat deze wet zo belangrijk is, is de mens nog niet genoeg duidelijk gemaakt, ondanks veel ware lessen op spiritueel of psychologisch gebied. Dit is een van de grote, belangrijke wetten die de mens moet kennen en door en door moet begrijpen.

In iets andere vorm is de essentie van deze wet te vinden in het volgende facet, dat zeer veel met het voor vanavond gekozen onderwerp te maken heeft. Het is de functie van het ego met betrekking tot het ware zelf. Het ware zelf weet dat het universum geen beperkingen kent; dat er in waarheid en werkelijkheid - de uiteindelijke werkelijkheid - absolute volmaaktheid is, die ieder individu kan bereiken; dat een onbegrensde expansie van vermogens en krachten in het universum én in het individu deze volmaaktheid mogelijk maakt. Wanneer de mens zijn ware zelf wordt, zijn God-zelf, wordt hij meester over alle wetten die er bestaan. Zelfs al heeft hij nog nooit van zulke filosofieën gehoord, dit is de uiteindelijke werkelijkheid die hij diep van binnen aanvoelt en waarnaar hij verlangt. Het diepste in zijn psyche, zijn diepste zelf, houdt hem deze bestemming voor, dit potentieel kleine kind heeft bij zijn geboorte nog geen ego. Zonder ego is deze boodschap van het ware zelf heel duidelijk te verstaan. Maar zonder ego wordt de betekenis van die boodschap ook verdraaid en misvormd. Jullie zijn allemaal op de hoogte - niet alleen door wat bepaalde richtingen in de psychologie leren, maar ook door wat je bij jezelf opgemerkt en ervaren hebt - van het kinderlijk streven naar volmaaktheid, naar almacht, naar opperst genot, het opperst geluk dat geen tekort, onvervuldheid of frustratie kent. Wanneer er geen ego is, is dit streven onrealistisch en zelfs destructief. Jullie hebben allemaal gemerkt in je padwerk dat je deze verlangens of dit streven af moet leggen voor je er weer bij kunt komen en ze kunt verwezenlijken.

Met andere woorden, ieder van jullie moet zich met dit feit verzoenen en zijn beperkingen als mens accepteren voordat hij kan beseffen dat hij een onbegrensde krachtbron tot zijn beschikking heeft. Jullie moeten allemaal zowel je eigen onvolkomenheden accepteren als de onvolkomenheden van dit leven, voor je kunt ervaren dat absolute volmaaktheid de bestemming is die je uiteindelijk moet verwezenlijken. Maar jullie kunnen dit pas begrijpen en zijn er pas aan

toe als je de kinderlijke misvorming van dit weten achter je hebt gelaten - een kinderlijke misvorming vanwege een gebrek aan ego. Jullie moeten allemaal leren om verlangen naar opperst genot te laten varen en je tevreden te stellen met beperkt genot vóór je kunt beseffen dat absoluut genot uiteindelijk je bestemming is. Je met minder tevreden stellen is een acceptatie van deze werkelijkheid, van deze dimensie. Daarvoor is het ego noodzakelijk, met de vermogens die daartoe behoren. Pas wanneer je ego bekwaam omgaat met de dimensie waarin je persoonlijkheid, je lichaam nu leeft, kun je doordrongen raken van je werkelijke vermogens en mogelijkheden.

Wanneer ik spreek over het uiteindelijk doel van volmaaktheid, van onbegrensde kracht en opperst genot, heb ik het niet over de verwezenlijking daarvan in een verre toekomst, wanneer je niet langer een lichaam bezit. Ik spreek niet over deze toestand in de zin van tijd, maar in de zin van kwaliteit, van een dimensie die je op ieder moment kunt bereiken, op het moment dat je ogen opengaan voor de waarheid. Die kunnen alleen opengaan wanneer je eerst de kinderlijke misvormingen hebt gevonden en laten varen, de misvormingen van de boodschap van opperste volmaaktheid, kracht en genot. Zolang het ego nog onderontwikkeld is, zijn deze wensen niet alleen een illusie, maar ook egoïstisch en destructief. Je moet er eerst van afzien voor ze werkelijkheid kunnen worden.

Ook dat is weer diezelfde wet die zegt dat werk vanuit overvloed overvloed voortbrengt, maar werk vanuit armoede en behoeftigheid meer armoede en behoeftigheid voortbrengt. Iemand met een zwak ego voelt zich vernietigd wanneer zijn almachtswensen onvervuld blijven. Daarom zijn die wensen negatief. Iemand met een gezond en sterk ego kent de werkelijkheid van het bestaan, zonder angst dat deze toestand misschien nog niet te verwezenlijken is vanwege obstakels die het ware zelf nog belemmeren. Maar iemand met een zwak ego klampt zich vast aan zijn eigen wetten en voorwaarden en misvormt daarmee de grotere wetten. Uit behoeftigheid en zwakheid wil hij zich al de kracht en volheid aanmeten die pas komen wanneer hij met de vermogens van zijn ego op de juiste manier met het directe ‘nu’ omgaat en zo dit directe ‘nu’ transformeert.

Lieve vrienden, deze lezing is van groot belang voor jullie. Zij vormt niet alleen een belangrijke sleutel om de verwarring uit de weg te ruimen betreffende de kennelijke tegenspraken in filosofische ideeën

over het leven, maar ook, en dat is nog veel belangrijker, kan ze je een heel essentiële sleutel verschaffen tot je eigen ontwikkeling. Ze kan je helpen los te laten, wat je alleen kunt wanneer je op dit diepste zelf vertrouwt omdat het behoort tot de zo betrouwbare natuur en schepping. Wanneer je dit voelt en beleeft, ben je niet bang, zodat je je ook niet louter verlaat op de vermogens van je ego en ze over-accentueert. Noch laat je belangrijke ego-vermogens onderontwikkeld en ongebruikt in je sluimeren.

Zijn er nog vragen in verband met dit onderwerp?"

VRAAG: Is de gedachte juist dat 'in de werkelijkheid zijn' uiteindelijk neerkomt op een goddelijke staat?

"Ja, natuurlijk. Maar als je deze staat met kunstmatige middelen tracht te bereiken omdat de taak om het ego te ontwikkelen te groot lijkt te worden, ben je op de verkeerde weg. Je moet het ego beheersen. Wanneer ik ego zeg, bedoel ik alles waar het mee te maken heeft. Laten we een voorbeeld nemen. Gezien vanuit misvorming is het leven van de mens uiterlijk vaak hard. De mens moet hard werken, hij strijdt om te overleven en zichzelf te onderhouden. Misvormingen en misvattingen hebben hem in deze toestand gebracht terwijl het niet zo hoeft te zijn. Tegelijkertijd droomt hij van de toestand die hij uiteindelijk zal bereiken wanneer er geen strijd meer is, een toestand waarin alleen geluk is. De verkeerde manier om hiernaar te streven is te proberen die strijd te ontvluchten. De strijd behoort bij het ego. Pas wanneer de mens deze positief accepteert, blijkt ze overbodig en worden werk en plezier één. Maar als hij het werk ontvlucht vanwege de strijd, laat hij belangrijke mogelijkheden in de psyche en het ego braak liggen en leert hij ze niet kennen. Als iemand tot die acceptatie gekomen is, ontdekt hij betrekkelijk snel dat in werkelijkheid de strijd om het bestaan op een gegeven moment geen vervelende strijd meer is. Dan verwezenlijkt hij tot op zekere hoogte zijn goddelijke staat, ten minste wat de strijd om het bestaan betreft.

VRAAG: Over de over- en onderontwikkelde delen van bet ego: staan die in verband met activiteit en passiviteit? Is een te grote activiteit een gevolg van een overontwikkeld ego, terwijl een ongezonde passiviteit het gevolg is van een onderontwikkeld ego?

“Ja, dat is juist. De functies van het ego bevorderen de toestand van *worden,* terwijl het ware zelf een *toestand van zijn* is. Natuurlijk vat de mens vanuit zijn oogpunt de toestand van Zijn onterecht op als een toestand van inactiviteit. Maar de activiteit is *in* de toestand van zijn. Activiteit en passiviteit versmelten tot één harmonieuze kosmische beweging.”

VRAAG: Waar ik niet in staat ben mijn eigenzinnigheid te laten varen en daardoor niet in staat om los te laten en op God te vertrouwen, daar is mijn ego overontwikkeld. Waar ik eigen verantwoordelijkheid vrees, is mijn ego onderontwikkeld. Is dat juist?

“Jazeker. Waar je je eigen beslissingen niet durft te nemen, waar je op kant en klare regels leunt, is je ego niet voldoende ontwikkeld. En hier heb je een heel goed voorbeeld van wat ik in deze lezing besproken heb: vanwege de ene misvorming wordt een andere, tegengestelde misvorming in het leven geroepen. Omdat je ego onderontwikkeld is op de gebieden die je noemt, probeert iets in jou de autonomie te bereiken die je tegelijkertijd ontkent wanneer je weigert je eigen keuzes te maken en je eigen verantwoordelijkheid te dragen. Maar het kiest de verkeerde weg om die autonomie te bereiken, namelijk eigenzinnigheid, daar het hele proces zich blindelings voltrekt. Tegelijkertijd voel je diep van binnen dat je moet loslaten, en het vastklampen aan je eigen wil gaat je teveel inspanning kosten. Dan probeer je los te laten, maar weer op de verkeerde manier; niet door je ego te gebruiken en je eigen besluiten te nemen, maar je laat de beslissing liever aan anderen over door aan regels te gehoorzamen.”

VRAAG: Ik vind bet heel moeilijk de afhankelijkheid te laten varen die ik voel tegenover mensen die mogelijk mijn vader of moeder vertegenwoordigen. Ik ben me dit heel erg bewust. Maar wat u vanavond zei zover de tegenzin om los te laten - het lijkt me dat dat andere, die kinderlijke almachtwensen, de droom van opperst genot, daarbij een belangrijke factor zijn. Ik denk dat ik dat tot op beden niet voldoende besefte. Kunt u me misschien uitleggen hoe die twee samengaan en het mij zo moeilijk maken om los te laten?

“Welnu, natuurlijk is het heel belangrijk dat je in je werk uitvindt op welke gebieden Je precies de almacht, het opperst genot en het gemak

waar de geest naar verlangt, niet wenst op te geven, een toestand waar last en moeite niet bestaan en Je dus ook geen verantwoordelijkheid op je hoeft te nemen, wat zo moeilijk lijkt. Je verlangt meer naar deze staat dan je weet. Je wilt geen verantwoordelijkheid omdat het je nog een last toeschijnt. Je gelooft dat je in een hoekje van je wezen nog een kind kunt blijven dat geen volwassen verantwoordelijkheid hoeft te dragen, gewoon door koppig te willen dat je ouders voor je blijven zorgen. Bij je zelfonderzoek moet je uitvinden op welke manier dit precies in je emotionele reacties tot uiting komt.

Zoals ik al zei, staat het feit dat je niet los kunt laten in verband met een stem diep in je die luidkeels eist dat al je kinderlijke wensen vervuld worden. Je wilt geen van deze wensen opgeven omdat je op dat niveau niet begrijpt dat de wensen in deze vorm onvervulbaar zijn. Tegelijkertijd vrees je op een diep niveau de consequenties van deze zwakheid en afhankelijkheid. Hoe kun je het je dus veroorloven los te laten terwijl je (innerlijk) zo zwak en afhankelijk bent? Want je idee over jezelf is dat je alleen sterk bent als je aanhoudt en juist niet opgeeft en loslaat. De zwakheid veroorzaakt angst en angst brengt weer wantrouwen voort. Daarom kun je niet loslaten en jezelf overgeven aan de universele stroom die je in een toestand brengt waarin het hoger zelf op een ander niveau bij de vervulling van die wensen komt. Daarom moet je eerst besluiten om een sterk ego te worden, een ego dat zijn verantwoordelijkheid draagt en op alle niveaus rijp genoeg is (en natuurlijk zeg ik met nadruk dat ik het over dit innerlijk niveau heb en niet over je hele persoon, want er zijn veel niveaus waar je rijp en verantwoordelijk bent) om te besluiten de kinderlijke versie van in wezen te verwezenlijken wensen op te geven. Pas op voor een gevoel van berusting dat geen van die wensen ooit in vervulling zal gaan. Weet dat die vervulling bestaat. Je zult gaan beseffen dat wanneer je de droom van volmaaktheid opgeeft, zelfs wat je nu hebt veel beter is en dat je er veel meer van kunt genieten. Mediteer en spreek uit dat je werkelijk je kinderlijke wensen op wilt geven, maar zonder te berusten, terwijl je met een positieve houding accepteert dat je goede mogelijkheden wachten, al heb je de rigide, kinderlijke versie opgegeven.

Dit rijpingsproces vindt voor een deel plaats door duidelijk en specifiek vast te stellen hoe je een bepaalde moeilijkheid, last of leegte veroorzaakt hebt. Wanneer je een dergelijke meditatie toepast, merk je dat je sterker wordt. Dan vertrouw je op jezelf. Als je dat doet, wordt je diepste zelf werkelijkheid. Als deel van de schepping, van leven,

vertrouw je op beide. Je wantrouwen belet je jezelf over te geven en te zijn wie je bent. Je *moet* jezelf wel wantrouwen als je weigert een sterk ego te worden dat zijn zaken bekwaam aanpakt. Begrijp je nu het verband?"

VRAAG: Ik begrijp het, het is heel duidelijk. Ik denk alleen: is het niet een heel lange weg als je een bepaalde ervaring, een bepaald genot of een bepaald vermogen wilt. En dan zou ik zeggen, moet ik me aan de huidige omstandigheden aanpassen of kan ik uitreiken naar wat ik wil.

"Ja, je kunt ernaar uitreiken en dat moet je ook zeker doen. Maar dat kun je alleen effectief als je erop vertrouwt dat het kan gebeuren en ook laat gebeuren. Maar je wilt het met de onvolkomenheden van je ego, en daarin kan het ego je niet goed van dienst zijn. Het is een grove misvatting aangaande de functies van het ego. Je gebruikt je ego waar het je niet van dienst kan zijn en je weigert het te gebruiken waar het je van dienst moet zijn. Je wilt dat genot bereiken met het beperkte bereik en zicht van het ego, met de beperkte mogelijkheden van het ego, in plaats van het je door de natuur, de schepping en het Leven te laten brengen, op hun eigen wijze. Maar je vertrouwt er niet op, want je kunt niet loslaten. En je kunt dit deel van je ego alleen loslaten wanneer je deze dingen begrepen hebt en wanneer je de vermogens van je ego op de juiste manier gebruikt - zelfs om ze een stap opzij te laten doen en vast te laten stellen dat andere, hogere functies het overnemen. Wanneer je dit samenspel hebt geleerd en in je leven toepast, groeit je zelfvertrouwen, waardoor er een keten van positieve reacties in werking gezet wordt tussen het ego, het ware zelf en de universele krachten.

Wanneer je uitreikt in de ego-wereld met de vermogens van je ego, beperk je jezelf. Je moet naar het universum uitreiken, wel vanuit een besluit van het ego, maar niet met de beperkingen van het ego. Je moet naar een ander gebied uitreiken, een gebied waar je het ego achter moet laten. Dit was de essentie van deze lezing. En dit opgeven van het ego kan alleen gebeuren wanneer je het volledig meester bent."

VRAAG: Is het ego niet verbonden met eigenzinnigheid?

"Jazeker. Verkeerde ideeën en ook eigenzinnigheid zijn van nature een product van de ego-wereld en niet van het ware zelf. Maar het ligt ook

in het vermogen van het ego beide op te geven. Alleen het ego kan dat. Het ego is noodzakelijk om zijn eigen gedachten en intenties te veranderen. Het is noodzakelijk om te begrijpen dat het een verkeerd idee heeft, dat deze eigenzinnigheid niets oplevert. Het is aan het ego om deze beide destructieve facetten te handhaven of zich ervan te ontdoen. Alleen het ego is in staat het verkeerde idee in te ruilen voor het juiste. Dit betekent dat het zijn gespannen, angstige eigen wil moet laten varen en daarvoor in de plaats de wil ontspannen, vrij, soepel en buigzaam moet laten functioneren, op grond van onderscheidend logisch denken, en dat het een beroep doet op de intuïtieve niveaus van het zelf om de keus voor de hogere innerlijke leiding van het ware zelf te kunnen maken."

VRAAG: Ik lijd af en toe aan hartkloppingen die geen lichamelijke oorzaak hebben. Ik heb in mijn werk ontdekt dat hun oorzaak in onderdrukte schuld ligt. Heeft het er ook mee te maken dat ik mezelf straf?

"Ja, het is een vorm van zelfbestraffing; tegelijkertijd is het angst voor straf en daarbij ook angst en weerstand om datgene wat de schuld in de eerste plaats veroorzaakt, op te geven. Welnu, als je merkt dat je op een bepaald niveau geen van de facetten die de schuld veroorzaken op wilt geven, dan begrijp en ervaar je jouw basisprobleem diepgaand. De zelfbestraffing is een vervanging voor het opgeven van een houding die schuld veroorzaakt. Je gelooft onbewust dat door dit te doen het mogelijk is in deze houding te volharden en jezelf toch van de schuld te verlossen. Daarom blijf je jezelf maar straffen, in de waan dat dit je vasthouden aan destructieve patronen goedmaakt. Als je maar vaak genoeg zegt hoe slecht je bent, als je maar genoeg onder schuldgevoelens te lijden hebt, voel je dat je nog een aardig mens bent, ondanks het feit dat je in een houding volhardt die feitelijk jou noch anderen enig denkbaar voordeel oplevert. Je zult je dit niveau specifiek bewust worden in de mate dat je het werkelijk wenst te vinden. De vermogens van je ego helpen je de patronen die schuld veroorzaken af te leggen. Zelfs als je ergens nog twijfelt, kun je dit doen in de wetenschap dat je het recht hebt ze ieder moment weer op te pakken, als je dat wilt. Dat versterkt je ego. Dan zul je slagen en ben je niet langer een hulpeloze prooi. Dan pak je jezelf aan door je ego op de juiste manier te gebruiken.

Alle zegeningen komen ieder van jullie toe. Deze zegeningen zijn een werkelijkheid die jullie transformeert en omgeeft. Zij zijn de universele liefde, in antwoord op jullie dappere pogingen tot zelfontplooiing.

Wees in vrede. Wees in God.”

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1965.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel:'The Function of the Ego in Relation to the Real Self'.
Vertaald door Lidewij Frijlink in 1980; herzien in 1986 t.b.v. Padboek 1
onder redactie van Philip Renard.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2009*

132/12